

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko W. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 22 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 14 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 509/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej koszty postępowania kasacyjnego w wysokości 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł.**
- 3. przyznaje r. pr. T. G. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku koszty nieopłaconej pomocy prawnej w wysokości 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego kredytobiorcy na rzecz powodowego banku 121 646,30 zł z odsetkami tytułem zwrotu kredytu. Kredytobiorca w apelacji podniósł, że bank nie dochował procedury z art. 75c Prawa bankowego (p.b.), a tym samym oświadczenie banku o wypowiedzeniu kredytu jest nieskuteczne. Wyrokiem z 14 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda uznając, że pozwany przed wypowiedzeniem kredytu spełnił wymagania z art. 75c p.b.

W orzecznictwie rzeczywiście występuje podniesiona przez skarżącego rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wpływu naruszenia przez bank art. 75c Prawa bankowego (p.b.) na skuteczność oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu. Jednakże warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest wykazanie, że zaskarżony wyrok został oparty na jednej z funkcjonujących w praktyce sądów powszechnych wykładni, a przyjęcie odmiennej wykładni prowadziłoby do odmiennego rozstrzygnięcia. Tymczasem zaskarżony wyrok został oparty na wykładni postulowanej w skardze. Sąd odwoławczy ustalił, że powodowy bank przed wypowiedzeniem kredytu, zgodnie z art. 75c p.b., poinformował pozwanego kredytobiorcę o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko dopuszczające połączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz warunkowego wypowiedzenia kredytu na wypadek niezłożenia tego wniosku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2020 r., IV CSK 172/20, LEX nr 3089174; z dnia 25 czerwca 2020 r., II CSK 108/20, LEX nr 3029724, z dnia 25 czerwca 2020 r., V CSK 56/20, LEX nr 3029708 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 723/18, LEX nr 2763432; z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, LEX nr 2182659; z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14, LEX nr 1805901).

W judykaturze Sądu Najwyższego została także wyjaśniona kwestia dopuszczalności – co do zasady – zastrzeżenia warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy kredytu, w tym także warunku potestatywnego (por. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 marca 2013 r., III CZP 85/12, OSNC 2013, nr 11, poz. 132; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10, OSNC 2011, nr 12, poz. 136; z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, LEX nr 2182659). Przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego jest zgodne z poglądem przyjętym w tej sprawie przez Sąd II instancji.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi także jej oczywistą zasadnością z dwóch względów:

1) brak dowodu, że osoba podpisana pod oświadczeniem o warunkowym wypowiedzeniu kredytu była umocowana do działania w imieniu powodowego banku,

2) brak dowodu, że osoba, która odebrała oświadczenie o wypowiedzeniu, była uprawniona do tej czynności.

Takie sformułowanie nie może prowadzić do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną. Orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania opiera się o fakty, na których został oparty zaskarżony wyrok. Skarżący może natomiast zarzucać naruszenie przepisów, które doprowadziły sąd powszechny do ustalenia kwestionowanego faktu. Jednakże pozwany nie wskazał błędu w rozumowaniu Sądu apelacyjnego prowadzącego do uznania, na podstawie art. 231 k.p.c., za ustalone złożenia przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Skarżący nie zaprzeczył, że osoba, która odebrała oświadczenie o wypowiedzeniu, była jego dorosłym domownikiem, co uprawniało ją do odbioru przesyłki z banku.

Na podstawie art. 98 k.p.c. powodowi przysługuje od pozwanego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej, w stosowanym odpowiednio, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych pełnomocnikowi skarżącego przysługuje opłata za sporządzenie skargi kasacyjnej w wysokości określonej w § 9 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozp. Min. Sprawiedl. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

